

[Gunhild Due.]

En velanbragt engangshjælp ville ofte hjælpe bedre og give mere selvtillid; men det er, som om de uheldige eksempler på misbrug alt for ofte helt lammer de bevillende myndigheders initiativ, også — eller måske især — i det små.

Man har i den senere tid talt om tonen på socialkontorerne, og den rejste kritik er blevet tilbagevist. Ja, så kan jeg ikke se andet, end at det må være luften eller omgivelserne på kontorerne, der er så umådelig triste, siden så mange enlige mødre f. eks. går grædende fra disse kontorer og ikke er til at drive derop igen alene. Jeg er bange for, at kritikken er rigtig, og så må det også være rigtigt at komme frem med den.

Jeg er imidlertid også overbevist om, at der mange steder udføres et fortræffeligt arbejde, men jeg er lige så overbevist om, at man må have særligt uddannet og udvalgt personale på vore socialkontorer, fordi de mennesker, der søger kontorerne, er i nød og ude af balance. Det er deprimerede mennesker, som ikke alene har brug for økonomisk hjælp, men i høj grad også for en venlig og respektfuld behandling, som kan stive deres selvtillid af og få dem til at gå fra socialkontorerne med frisk mod og ikke endnu mere nedslåede, end da de kom.

Jeg deler ministerens syn på pensionater for elever under åndssvageforsorgen. Jeg tror, det er en god ting, som vi bør udbygge. Jeg ved ikke, om ministeren er i stand til på stående fod at oplyse, hvor mange af den slags pensionater vi har i dag, og hvor mange af dem der er beregnet for unge mænd og hvor mange for piger. Jeg mener, piger må have samme muligheder for at komme til at bo på disse pensionater, som drengene eller de unge mænd har. Jeg skal her henvise til det, jeg sagde under første behandling af lovforslaget om oprettelse af en centralinstitution for forsorgscentret for Fyn.

Jeg kunne også ønske nærmere oplysning om, hvor meget der ofres på uddannelse af drenge på et almindeligt dregehjem, og hvor meget der bruges til uddannelse af piger på et tilsvarende pigehjem. Jeg har hørt, at der bruger 3-4 gange så meget til oplæringsformål på dregehjemmene som på pigehjemmene. Det kan ikke være

rimeligt. Piger må have samme uddannelsesmuligheder som drenge, også når det gælder værkstedslære og den slags.

Jeg forstår, at ministeren beklager den tilbageholdende politik, der må føres med hensyn til saneringer inden for særforso-gen — og det er der al grund til. Jeg henviser til mine indledende betragtninger om offentlige og private investeringer, og jeg må sige, at jeg finder det meget forkert, at vore økonomiske problemer netop skal gå ud over disse institutioner. Dette er ikke sagt som en bebrejdelse alene mod regeringen, men lige så meget mod visse grupper i salen, særlig de grupper, der finder det nødvendigt at lette formueskatten med 80 mill. kr. De 80 millioner kunne socialministeren have god brug for.

Den forebyggende børne- og ungdomsforso rg burde stå så stærkt som ingen sinde, bevillingsmæssigt set, nu da man begynder at se virkningerne af den. Jeg tænker på nedgangen i antallet af elever på børne- og ungdomshjem, og jeg er helt enig i, at denne glædelige tendens ikke må betyde, at man slækker bestræbelserne for at gøre disse hjem så gode som muligt. Jeg tænker ikke mindst på uddannelsessiden og beder igen om, at man ikke hænger sig i traditioner, hvad specielt pigernes muligheder for at vælge uddannelse angår.

Angående børnehaver må jeg igen henvise til mine betragtninger om investeringerne. 3.000 nye børnehavepladser lyder jo altid af noget, men man må sammenholde tallet med den eksisterende store mangel på disse institutioner, der giver sig udtryk i, at vi i dag kun har plads i vore børnehaver til 10 pct. af børnene i børnehavealderen.

Når det er sådan, at selv enlige mødre ikke kan skaffe børnehaveplads eller vuggestueplads til deres børn, er situationen alvorlig. De nye familierådgivere kan berette om sådanne enlige mødre, der må have offentlig hjælp bare af den grund, at deres barn eller børn ikke kan blive passet. Der ligger et stort socialt problem i denne mangel på institutioner, og dertil kommer det pædagogiske og trivselsmæssige. Jeg tænker bl. a. på alle de børn, der vokser op i 2 værelses lejligheder med få udfoldelsesmuligheder, og det gør næsten halvdelen af børnene i København; de burde